

Väliaikainen versio

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

26 päivänä lokakuuta 2017 (*)

Ennakkoratkaisupyyntö – Tulliliitto – Yhteisön tullikoodeksi – 220 artiklan 1 kohta ja 2 kohdan b alakohda - Tuonti- tai vientitullien kantaminen jälkitullauksin – Käsite ”tuontitullien tileihin kirjaaminen” – Toimivaltaisen tulliviranomaisen päätös – Määräaika palauttamis- tai peruuttamishakemuksen esittämiseksi – Velvollisuus siirtää asian käsittely Euroopan komissiolle – Tuojajäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen päätöstä koskevaan muutoksenhakuun liittyvät todisteet

Asiassa C-407/16,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Augst?k?s tiesas Administrat?vo lietu departaments (ylin tuomioistuin, hallintoriita-asioita käsittelevä osasto, Latvia) on esittänyt 15.7.2016 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 20.7.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

”Aqua Pro” SIA

vastaan

Valsts ie??mumu dienests,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit J.-C. Bonichot, joka hoitaa jaoston puheenjohtajan tehtäviä, S. Rodin (esittelevä tuomari) ja E. Regan,

julkisasiamies: P. Mengozzi,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- Latvian hallitus, asiamiehinään I. Kucina, D. Pelše, G. Bamb?ne ja I. Kalni?š,
- Euroopan komissio, asiamiehinään A. Caeiros ja E. Kalni?š,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL

2000, L 311, s. 17; jäljempänä tullikoodiksi), 220 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan b alakohdan sekä 236 ja 239 artiklan sekä tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL 1993, L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 25.7.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1335/2003 (EUVL 2003, L 187, s. 16; jäljempänä soveltamisasetus), 869 artiklan b alakohdan ja 875 artiklan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty riita-asiassa, jossa asianosaisina ovat "Aqua Pro SIA" ja Valsts ieņēmumu dienests (Latvian verohallinto, jäljempänä verohallinto) ja joka koskee tuontitullien ja arvonlisäveron sekä niitä koskevien viivästyskorkojen kantamista tullilmoituksen jälkitarkastuksen yhteydessä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Tullikoodexin 217 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tulliviranomaisten on laskettava jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä, jäljempänä 'tullien määrä', heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot, ja kirjattava nämä määrät tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle (tileihin kirjaaminen).

— —"

4 Tullikoodexin 220 artiklan sanamuoto on seuraava:

"1. Jos tullivelasta johtuvaa tullien määrää ei ole kirjattu tileihin 218 ja 219 artiklan mukaisesti, tai jos se on kirjattu tileihin lain mukaan kannettavaa määrää pienempänä, kannettava tai kannettavaksi jäävä tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa velallisen (jälkikäteen tapahtuva tileihin kirjaaminen). Tätä määräaikaa voidaan pidentää 219 artiklan mukaisesti.

2. Lukuun ottamatta 217 artiklan 1 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tarkoitettuja tapauksia tileihin kirjaaminen ei tapahdu jälkikäteen, jos:

? ?

b) lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tullilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita.

Jos tavaroiden tullietuuskohteluun oikeuttavan aseman määrittämisessä noudatetaan hallinnollisen yhteistyön järjestelmää, johon kolmannen maan viranomaiset osallistuvat, näiden viranomaisten toimesta tapahtuvaa virheelliseksi osoittautuvan todistuksen antamista pidetään erehdyksenä, jota ei ole edellisessä alakohdassa tarkoitettulla tavalla voitu kohtuudella havaita.

Virheellisen todistuksen antamista ei kuitenkaan pidetä erehdyksenä, jos todistus perustuu viejän antamaan virheelliseen selvitykseen tosiasioista, paitsi erityisesti silloin, kun on ilmeistä, että todistuksen antaneet viranomaiset tiesivät tai niiden olisi pitänyt tietää, että tavarat eivät olleet oikeutettuja etuuskohteluun.

Velan maksamisesta vastuussa olevan henkilön vilpittömään mieleen voidaan vedota, jos hän pystyy osoittamaan toimineensa kyseisten kaupallisten toimien aikana asianmukaista huolellisuutta noudattaen varmistaakseen, että kaikki etuuskohtelun edellytykset ovat täyttyneet.

Velan maksamisesta vastuussa oleva henkilö ei voi kuitenkaan vedota vilpittömään mieleen, jos komissio on julkaissut Euroopan [unionin] virallisessa lehdessä ilmoituksen, jossa todetaan, että on perusteltua aihetta epäillä, ettei edunsaajamaa sovelleta etuuskohtelujärjestelmää moitteettomasti;

— —”

5 Tullikoodexin 236 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit on palautettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tuonti- tai vientitullit on peruutettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä tileihin kirjattaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tulleja ei voida palauttaa tai peruuttaa, jos muun kuin lain mukaisen tullien määrän maksamiseen tai tileihin kirjaamiseen johtaneet seikat ovat johtuneet asianomaisen tietoisesta menettelystä.

2. Tuonti- tai vientitullit on palautettava taikka peruutettava hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

Tätä määräaikaa on pidennettävä, jos asianomainen näyttää toteen, että ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este on estänyt hakemuksen esittämisen määräajassa.

Tulliviranomaisten on palautettava tai peruutettava tullit viran puolesta, jos ne itse havaitsevat mainitun määräajan kuluessa jonkin 1 kohdan ensimmäisessä tai toisessa alakohdassa tarkoitetuista tilanteista.”

6 Tullikoodexin 239 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa muissa kuin 236, 237 ja 238 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa, jotka:

– määritetään komiteamenettelyä noudattaen,

– johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja.

2. Tullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle 12 kuukauden määräajassa siitä päivästä, jona tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

Tätä määräaikaa voidaan kuitenkin tulliviranomaisten luvalla pidentää asianmukaisesti perustelluissa poikkeustapauksissa.”

7 Soveltamisasetuksen 869 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tulliviranomaiset voivat itse päättää olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tulleeja, joita ei ole kannettu, jos:

a) tariffikiintiön, tariffikaton tai muun menettelyn perusteella on sovellettu tullietuuskohtelua,

vaikka oikeus tähän kohteluun oli poistettu tulli-ilmoituksen vastaanottohetkellä, mutta tätä tilannetta ei kyseisten tavaroiden luovutushetkeen mennessä ollut julkaistu Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä, tai jos tällaista julkaisemista ei ole tarvinnut tehdä, asianmukaisesti ilmoitettu kyseisessä jäsenvaltiossa, ja jos maksamisvelvollinen on puolestaan toiminut vilpittömässä mielessä ja noudattanut kaikkia voimassa olevien säännösten tulli-ilmoitusta koskevia määräyksiä;

b) tulliviranomaiset pitävät kaikkia koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja edellytyksiä täyttyneinä, lukuun ottamatta tapauksia, joiden käsittely on 871 artiklan mukaisesti siirrettävä komissiolle. Kuitenkin 871 artiklan 2 kohdan toista luetelmakohtaa sovellettaessa tulliviranomaiset voivat päättää olla kirjaamatta tulleja tileihin jälkikäteen vasta, kun 871–876 artiklan mukaisesti jo aloitettu menettely on saatu päätökseen.

Tapauksissa, joissa esitetään koodeksin 236 artiklan sekä koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla tullien palauttamista tai peruuttamista koskeva hakemus, sovelletaan soveltuvin osin ensimmäisen kohdan b alakohtaa ja 871–876 artiklaa.

Sovellettaessa edellä olevia kohtia jäsenvaltiot antavat toisilleen apua erityisesti kun kyseessä on muun kuin päätöksen tekemiseen toimivaltaisen jäsenvaltion tulliviranomaisten virhe."

8 Kyseisen asetuksen 871 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tulliviranomainen siirtää tapauksen käsittelyn komissiolle, jotta se voidaan ratkaista 872–876 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen, jos se arvioi, että koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa asetetut edellytykset täyttyvät, ja jos

– se katsoo, että komissio on tehnyt koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetun virheen,

– asianomaisen tapauksen olosuhteilla on yhteys yhteisön tutkimuksen tuloksiin, jos tutkimus on toteutettu jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten ja komission yhteistyöstä tulli- ja maatalousasioita koskevan lainsäädännön moitteettoman soveltamisen varmistamiseksi 13 päivänä maaliskuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 515/97 [EYVL 1997, L 82, s. 1] mukaisesti tai minkä tahansa muun sellaisen yhteisön säännöksen tai yhteisön tiettyjen maiden tai maaryhmien kanssa tekemän sopimuksen mukaisesti, jossa säädetään mahdollisuudesta tällaisten yhteisön tutkimusten tekemiseen, tai

– saman virheen johdosta ja mahdollisesti useampaa tuonti- tai vientitapahtumaa koskeva toimijalta kantamatta jäänyt määrä on vähintään 500 000 euroa.

2. Tapauksen käsittelyä ei tule siirtää 1 kohdan nojalla komissiolle, jos

? komissio on jo tehnyt 872–876 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti päätöksen tapauksesta, johon liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja,

? komission käsiteltäväksi on jo saatettu tapaus, johon liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja.

— —"

9 Soveltamisasetuksen 875 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Jos 873 artiklassa tarkoitetussa päätöksessä vahvistetaan, ettei tutkitussa tilanteessa kyseisiä tulleja tarvitse kirjata tileihin jälkikäteen, komissio voi täsmentää ne edellytykset, joiden täyttyessä jäsenvaltiot saavat jättää tullit kirjaamatta tileihin jälkikäteen tapauksissa, joihin liittyy

yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja.”

10 Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25.5.1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1073/1999 (EYVL 1999, L 136, s. 1; jäljempänä OLAFin tutkimuksia koskeva asetus) 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Virasto laatii tutkimuksensa valmistuttua johtajan vastuulla loppukertomuksen, jossa ilmoitetaan erityisesti todetut seikat, mahdollinen taloudellinen vahinko ja tutkimuksen päätelmät sekä johtajan suositukset jatkotoimiksi.

2. Näitä kertomuksia laadittaessa on otettava huomioon asianomaisen jäsenvaltion kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvät menettelyä koskevat vaatimukset. Tapauksissa, joissa on tarpeen turvautua jäsenvaltion hallinnollisiin ja oikeudellisiin menettelyihin, näin laaditut kertomukset on hyväksyttävä todisteeksi samalla tavoin ja samoin edellytyksin kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimat hallinnolliset kertomukset. Viraston kertomuksia arvioidaan samojen sääntöjen perusteella kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimia hallinnollisia kertomuksia, ja ne ovat kansallisten viranomaisten kertomusten kanssa samanarvoiset.

3. Ulkoisesta tutkimuksesta laadittu kertomus ja kaikki siihen liittyvät tarpeelliset asiakirjat toimitetaan kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille ulkoisia tutkimuksia koskevan säännösten mukaisesti.

4. Sisäisestä tutkimuksesta laadittu kertomus ja kaikki siihen liittyvät tarpeelliset asiakirjat toimitetaan asianomaiselle toimielimelle tai elimelle. Toimielimet ja elimet toteuttavat sisäisten tutkimusten tulosten edellyttämät kurinpidolliset ja oikeudelliset jatkotoimet ja ilmoittavat viraston johtajalle toteutetuista tutkimuksen jatkotoimista johtajan kertomuksensa päätelmissä vahvistamassa määräajassa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

11 Aqua Pro toi 1.9.2007 ja 31.12.2009 välisenä aikana Euroopan unioniin Kambodžasta peräisin olevia polkupyöriä. Se osti ne jälleenmyyntisopimuksen perusteella saksalaiselta yritykseltä luovuttaakseen ne vapaaseen liikkeeseen.

12 Koska Aqua Pro tukeutui Kambodžan viranomaisten antamaan yleisen tullietuusjärjestelmän mukaiseen A-alkuperätodistukseen, se ei maksanut tulleja eikä arvonlisäveroa.

13 Verohallinto sai vuoden 2010 kuluessa Euroopan petostentorjuntavirastolta (OLAF) tietoja, joiden mukaan Kambodžan hallituksen kyseisistä tavaroista antama alkuperätodistus ei ollut unionin oikeuden vaatimusten mukainen.

14 Verohallinto aloitti tämän tiedon perusteella Aqua Prota kannettavia tulleja ja muita veroja koskevan tarkastuksen ja totesi, että A-alkuperätodistus oli annettu sääntöjenvastaisesti ja että kyseisiin tavaroihin oli sovellettu perusteettomasti tullittomuutta.

15 Verohallinto teki tämän seurauksena 3.9.2010 päätöksen, jossa se velvoitti Aqua Pron maksamaan tullit ja arvonlisäveron viivästyskorkoineen (jäljempänä riidanalainen päätös).

16 Riitautettuaan tämän päätöksen menestyksettä valittamalla siitä verohallinnon pääjohtajalle Aqua Pro nosti päätöksestä kumoamiskanteen Administrat?v? rajona tiesassa (paikallinen hallintotuomioistuin, Latvia) ja vetosi siihen, että se oli toiminut vilpittömässä mielessä ilmoittaessaan tavarat tuotavaksi 0 prosentin suuruisella tullilla, sillä se ei voinut olla tietoinen muun muassa siitä, että A-alkuperätodistus oli annettu sääntöjenvastaisesti.

17 Tässä menettelyssä nousi esiin kysymys siitä, oliko nyt käsiteltävän asian olosuhteissa sovellettava komission Suomen tasavallan hakemuksesta 30.11.2012 tekemää päätöstä C(2012) 8694, joka koski suomalaisen yrityksen maahantuomista Kambodžasta peräisin olevista polkupyöristä perittäviä tuontitulleja ja jossa komissio totesi, että kyseisessä tapauksessa oli perusteltua olla kirjaamatta kannettavia tulleja jälkikäteen.

18 Latvian verohallinto vetosi tässä yhteydessä muun muassa siihen, että koska Aqua Pro ei ollut esittänyt soveltamisasetuksen 878 ja 879 artiklan mukaista tuontitullien palauttamis- tai peruuttamishakemusta, ei ollut aloitettu vastaavaa menettelyä sen määrittämiseksi, oliko tämä tuoja voinut havaita alkuperätodistusta annettaessa tehdyn virheen. Verohallinnon mukaan Aqua Pron tilannetta ei voitu rinnastaa tilanteeseen, jonka perusteella edellä mainittu komission päätös on tehty.

19 Administrat?v? rajona tiesa hylkäsi Aqua Pron kumoamiskanteen 28.11.2013 antamallaan tuomiolla saatuaan Latvian verohallinnon välityksellä Kambodžan kauppaministeriöltä tietoja, jotka koskivat Latviaan vietyjä polkupyöriä koskeneen A-alkuperätodistuksen antamiseen liittyneitä olosuhteita ja joista ilmeni, ettei kyseinen ministeriö kyennyt tarkistamaan antamisen sääntöjenmukaisuutta, koska viejä ei ollut toimittanut asian kannalta merkityksellisiä asiakirjoja.

20 Asiassa tehdyn valituksen tutkittuaan myös Administrat?v? apgabaltiesa (alueellinen hallintotuomioistuin, Latvia) hylkäsi 7.5.2015 antamallaan tuomiolla Aqua Pron vaatimuksen ja totesi, ettei Aqua Pro täyttänyt tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisia vilpittömään mieleen vetoamista koskevia edellytyksiä, sellaisina kuin ne ilmenevät unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä. Aqua Pro, jolla tämän tuomioistuimen mukaan oli asiassa todistustaakka, ei ollut muun muassa esittänyt todisteita, joilla olisi voitu kyseenalaistaa polkupyörien komponenttien alkuperän todistamista B- ja D-alkuperätodistusten avulla koskevat OLAFin toteamukset.

21 Aqua Pro teki ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen kassaatiovalituksen.

22 Tämä tuomioistuin huomauttaa aluksi olevan epäselvää, kieltäytyivätkö tulliviranomaiset ja Administrat?v? rajona tiesa perustellusti tutkimasta sitä, toimiko Aqua Pro tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla tavalla vilpittömässä mielessä, kun otetaan huomioon, että kantaja ei ollut esittänyt hakemusta, jolla tullien peruuttamis- tai palauttamismenettely aloitetaan. Tuomioistuimen mukaan epäselvää on myös, oliko se, etteivät tulliviranomaiset ja administrat?v? rajona tiesa ottaneet huomioon Suomen tasavallan hakemuksesta 30.11.2012 tehtyä päätöstä C(2012) 8694, perusteltua. Ratkaisevaa tässä yhteydessä on se, ovatko tosiasiat ja oikeudelliset seikat yhdenveroisia ja onko asianomainen henkilö toiminut vilpittömässä mielessä ja noudattanut kaikkia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä.

23 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan on syytä esittää kysymyksiä, jotka koskevat OLAF:n kertomuksen käyttämistä todisteena ja jälkitarkastusten käyttämistä näiden tosiasioiden toteamiseksi.

24 Epäselvyyttä on myös siitä, eikö kantajan vilpittömyyttä mieltä koskevan kysymyksen tarkastelemisen yhteydessä pitäisi asian muiden olosuhteiden ohella ? mukaan lukien kambodžalaisten yritysten ja kyseisten viranomaisten toimintatapa – antaa merkitystä myös sille, ettei Aqua Pro hankkinut mainittuja tavaroita suoraan kambodžalaiselta yritykseltä vaan jälleenmyyntisopimuksen perusteella saksalaiselta yritykseltä: lähtökohtaisesti tällainen kaupallinen toimintatapa sulkee jo itsessään pois Aqua Pron ja kambodžalaisen yrityksen välisen suoran yhteistyön sen vuoksi, että ne eivät ole yhteydessä toisiinsa.

25 Augsts tiesas Administratīvo lietu departaments (ylin tuomioistuin, hallintoriita-asioita käsittelevä osasto, Latvia) päätti tässä tilanteessa lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) a) Onko tullikoodeksin 220 artiklan 1 kohtaa ja 2 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että viranomaisten toteamien kannettavien tullien määrän tileihin kirjaamisen on katsottava tapahtuvan silloin, kun viranomaiset tekevät päätöksen tullien tileihin kirjaamisesta tai niitä koskevan maksuvelvollisuuden määrittämisestä, riippumatta siitä, onko tähän päätökseen haettu muutosta hallinnollisesti ja tuomioistuinteitse?

b) Onko tullikoodeksin 236 ja 239 artiklaa tulkittava siten, että silloin, kun viranomaiset ovat tehneet päätöksen kyseisten tullien määrän tileihin kirjaamisesta ja velvoittaneet velallisen maksamaan ne (minkä nyt käsiteltävässä asiassa on tehnyt valtion viranomainen) ja kun velallinen taas on hakenut päätökseen muutosta hallinnollisesti ja tuomioistuinteitse, velallisen on samanaikaisesti vaadittava näiden tullien peruuttamista tai palauttamista tullikoodeksin 236 tai 239 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti (vai voidaananko myös viranomaisten päätöksen riitauttamista pitää nyt käsiteltävässä asiassa peruuttamis- tai palauttamisvaatimuksena)? Jos kysymykseen vastataan myöntävästi, mikä tällöin on aineellinen ero yhtäältä tullien tileihin kirjaamista ja niiden maksuvelvollisuutta koskevan viranomaisten päätöksen laillisuuden valvonnan ja toisaalta [tullikoodeksin] 236 artiklassa säädettyssä menettelyssä ratkaistavan kysymyksen välillä?

c) Onko tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa tulkittava siten, että sen kansallisten viranomaisten tekemän päätöksen riitauttaminen, jossa tullit on veloitettu maksamaan, ja tämän menettelyn kesto pidentävät tullien peruuttamis- tai palauttamishakemuksen jättämisen määräaika (tai niillä voidaan perustella määräajan noudattamatta jättämistä)?

d) Jos tullien tileihin kirjaamista tai peruuttamista koskeva kysymys on nyt käsiteltävässä asiassa ratkaistava riippumatta Euroopan komission toisen jäsenvaltion (nyt käsiteltävässä asiassa Suomen tasavallan) osalta tekemästä päätöksestä, onko tullien tileihin kirjaamatta jättämistä tai peruuttamista koskevan kysymyksen esittäminen Euroopan komissiolle viranomaisten vai tuomioistuimen tehtävä, kun huomioon otetaan soveltamisasetuksen 869 artiklan b alakohta ja mahdollisten tullien määrä kyseessä olevassa asiassa?

2) a) Onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa kolmannen maan (nyt käsiteltävässä asiassa Kambodžan) viranomaisten ja viejän toimintaan liittyneistä olosuhteista tehtävä jälkitarkastuksia silloin, kun niitä on OLAFin mission yhteydessä jo tutkittu? Vain onko katsottava, että edellä mainittua toimintaa koskevaa OLAFin kertomukseen sisältyvää olosuhteiden yleiskuvausta on pidettävä todisteena?

b) Ovatko jälkitarkastuksessa saadut tiedot ensisijaisia OLAFin kertomukseen nähden, vaikka ne koskevat tietyn jäsenvaltion tilannetta?

c) Onko soveltamisasetuksen 875 artiklaa tulkittava siten, että jäsenvaltiota velvoittaa Euroopan komission päätös, joka on tehty saman OLAFin kertomuksen perusteella toisen jäsenvaltion (nyt käsiteltävässä asiassa Suomen tasavallan) osalta?

d) Onko jälkitarkastus tehtävä ja sen yhteydessä kerättyjä tietoja käytettävä tilanteessa, jossa Euroopan komissio on OLAFin kertomuksen perusteella tehnyt toisen jäsenvaltion osalta päätöksen jättää kirjaamatta tullit tileihin ja soveltanut soveltamisasetuksen 875 artiklaa [?]

3) Voiko sillä, että tavaroiden tuontitapahtuma on nyt käsiteltävässä asiassa perustunut jälleenmyyntisopimukseen, olla tullikoodexin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa merkitystä silloin, kun arvioidaan kohtuullisuutta ja velan maksamisesta vastuussa olevan toiminnasta ilmenevää vilpittömyyttä mieltä?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäisen kysymyksen a kohta

26 Aluksi on syytä palauttaa mieleen, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyömenettelyssä unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllinen vastaus, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan asian. Unionin tuomioistuimen on tämän vuoksi tarvittaessa muotoiltava sille esitetyt kysymykset uudelleen. Unionin tuomioistuin saattaa myös joutua ottamaan huomioon sellaisia unionin oikeuden normeja, joihin kansallinen tuomioistuin ei ole ennakkoratkaisukysymyksessään viitannut (tuomio 1.2.2017, Município de Palmela, C-144/16, EU:C:2017:76, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Ennakkoratkaisupyyntöä ilmenee nyt käsiteltävässä asiassa, että Augustin tiesas Administrat?vo lietu departaments pohtii muun muassa sitä, onko kannettavien tullien määrän kirjaaminen tileihin jälkikäteen ? mitä Aqua Pro saattoi tullikoodexin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtan nojalla vastustaa ? jo toteutunut, kun otetaan huomioon, ettei riidanalaisen päätöksen lainmukaisuuteen kohdistunut tuomioistuinvalvonta ole vielä johtanut lainvoimaiseksi tulleeeseen ratkaisuun ja ettei kysymystä siitä, onko pääasiassa kyseessä olevat tullit kirjattava tileihin, ole vielä ratkaistu.

28 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee tämän vuoksi ensimmäisen kysymyksensä a kohdassa lähinnä sitä, milloin kannettavien tullien määrän jälkikäteen tapahtuvan tileihin kirjaamisen on tullikoodexin 220 artikla huomioon ottaen katsottava toteutuneen, jos tullien tileihin kirjaamista tai niitä koskevan maksuvelvollisuuden määrittämistä koskevaan viranomaisten päätökseen on haettu muutosta hallinnollisesti ja tuomioistuinteitse.

29 Tästä on syytä todeta, että kun kyse on kannettavien tullien määrän kirjaamisesta tileihin jälkikäteen, tullikoodexin 220 artiklan 1 kohdassa säädetään ainoastaan, että tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet 220 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa velallisen, jollei tullikoodexin 219 artiklassa toisin säädetä.

30 Sitä vastoin siitä, milloin kannettavien tullien määrän on katsottava tosiasiallisesti tulleen kirjatuksi tileihin, on syytä palauttaa mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tullikoodexin 217 artiklan 1 kohdasta käy ilmi, että tileihin kirjaaminen tarkoittaa, että tulliviranomaiset kirjaavat tullivelasta johtuvan tuonti- tai vientitullien määrän tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle (ks. mm. tuomio 16.7.2009, Distillerie Smeets Hasselt ym., C-126/08, EU:C:2009:470, 22 kohta ja tuomio 8.11.2012, KGH Belgium, C-351/11, EU:C:2012:699, 21 kohta).

31 Viranomaisten toteamat kannettavien tullien määrät katsotaan jälkitullauksin kantamisen yhteydessä tulleen kirjatuihin tileihin silloin, kun tulliviranomaiset kirjaavat tämän määrän tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle, ja kirjaaminen on lähtökohtaisesti tehtävä tullikoodexin 220 artiklan 1 kohdassa säädettyssä kahden päivän määräajassa.

32 Se, että tullien tileihin kirjaamista tai niitä koskevan maksuvelvollisuuden määrittämistä koskevaan viranomaisten päätökseen on tämän jälkeen haettu muutosta hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse, ei ole sinällään omiaan vaikuttamaan toteamukseen, jonka mukaan tullien tileihin kirjaamista koskeva toimenpide on tosiasiaassa toteutettu tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohdan ja 220 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

33 Tämän tulkinnan vahvistaa muun muassa se, että tullikoodeksin 243 artiklan nojalla tehty muutoksenhaku ei tullikoodeksin 244 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan periaatteessa estä riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa ja että tällainen muutoksenhaku ei täten estä päätöksen välitöntä täytäntöönpanoa (ks. vastaavasti tuomio 3.7.2014, Kamino International Logistics ja Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 ja C-130/13, EU:C:2014:2041, 56 kohta).

34 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kysymyksen a kohtaan on vastattava, että tullikoodeksin 217 artiklan 1 kohtaa ja 220 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että viranomaisten toteamat kannettavien tullien määrät katsotaan jälkitullauksin kantamisen yhteydessä tulleen kirjatuksi tileihin silloin, kun tulliviranomaiset kirjaavat tämän määrän tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle, riippumatta siitä, että tullien tileihin kirjaamista tai tulleeja koskevan maksuvelvollisuuden määrittämistä koskevaan viranomaisten päätökseen haetaan muutosta hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse.

Ensimmäisen kysymyksen b kohta

35 Aluksi on todettava ennakkoratkaisupyyntöstä ilmenevän, että ensimmäisen kysymyksen b kohta on esitetty sen selvittämiseksi, pystyivätkö veroviranomainen ja aiemmat tuomioistuimet katsomaan perustellusti, että koska Aqua Pro ei ollut esittänyt tullien peruuttamis- tai palauttamishakemusta tullikoodeksin 236 ja 239 artiklan nojalla, ei ollut tutkittava, pystyikö Aqua Pro vetoamaan tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun perusteltuun luottamukseen.

36 Kysymys on ymmärrettävä siten, että sillä pyritään selvittämään lähinnä, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sekä 236, 239 ja 243 artiklaa tulkittava siten, että silloin kun verohallinnon päätökseen kirjata tuontitullien määrä tileihin jälkikäteen ja velvoittaa tuoja maksamaan ne haetaan muutosta ensin hallinnollisesti ja tämän jälkeen tuomioistuinteitse, tuojan on esitettävä näitä tulleeja koskeva peruuttamis- tai palauttamishakemus tullikoodeksin 236 ja 239 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen voidakseen vedota perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, ja voidaanko tarvittaessa katsoa, että tämän päätöksen riitauttaminen mainitussa muutoksenhaussa pitää sisällään tällaisen hakemuksen.

37 Tähän kysymykseen vastattaessa on syytä palauttaa aluksi mieleen, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan tarkoituksena on suojella velan maksamisesta vastuussa olevan perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämistä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat perusteltuja (ks. muun muassa tuomio 18.10.2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, 31 kohta ja tuomio 10.12.2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, 43 kohta).

38 Tässä säännöksessä säädetään tätä varten, että lain mukaan kannettavien tuontitullien määrää ei kirjata tileihin jälkikäteen ja että näitä tulleeja ei tämän vuoksi kanneta, jos tuoja voi vedota tässä säännöksessä tarkoitettuun perusteltuun luottamukseensa.

39 Kuten soveltamisasetuksen 869 artiklan b alakohdassakin on todettu, tästä seuraa, että lähtökohtaisesti tulliviranomaisten itsensä tehtävänä on päättää olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen

tulleja, joita ei ole kannettu, ja olla kantamatta niitä, jos ne katsovat, että tällaisen perustellun luottamuksen suojelua koskevat edellytykset täyttyvät asianomaisen tuojan osalta.

40 Jos tulliviranomaiset sitä vastoin päättävät jälkitarkastuksen perusteella kirjata tileihin tullit, joita ei ole kannettu, ja vaatia tuojaa maksamaan ne, niiden tehtävänä on tullikoodeksin 236 artiklan 1 nojalla palauttaa tai peruuttaa nämä tullit, jos – ja siltä osin kuin ? myöhemmin käy ilmi erityisesti, että niiden määrä on kirjattu tileihin tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan vastaisesti.

41 Tullikoodeksin 236 artiklaan, luettuna yhdessä sen 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kanssa, perustuva tullien peruuttaminen tai palauttaminen toteutetaan joko viran puolesta ensiksi mainitun artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan nojalla tai tämän artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona kyseiset tullit on annettu tiedoksi.

42 Kuten ennakkoratkaisupyyynnöstä ilmenee, koska Aqua Pro on riitauttanut kannettavien tullien määrän tileihin kirjaamisen jälkikäteen ensimmäisessä vaiheessa hallinnollisesti, ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on tarkistaa, onko Aqua Pro esittänyt asianomaiselle tullitoimipaikalle tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, luettuna yhdessä sen 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa, tarkoitetun peruuttamis- tai palauttamishakemuksen tai onko se hakenut verohallinnon päätökseen kirjata tileihin kyseessä olevien tullien määrä ja velvoittaa Aqua Pro tuojan ominaisuudessa maksamaan se muutosta hallinnollisesti tullikoodeksin 243 artiklassa säädetyllä tavalla tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti tähän tarkoitukseen nimetyltä tulliviranomaiselta.

43 On todettava, että vaikka tullikoodeksissa – erityisesti sen 236 ja 239 artiklassa – säädetään tullien peruuttamista ja palauttamista koskevasta erityismenettelystä muun muassa tilanteessa, jossa tileihin kirjaaminen on tehty tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan vastaisesti, velan maksamisesta vastuussa oleva voi vedota tähän säännökseen myös vastustaakseen tuontitullien kirjaamista tileihin jälkikäteen muun muassa tullikoodeksin 243 artiklassa tarkoitetun hallinnollisen tai tuomioistuinteitse tapahtuvan muutoksenhaun yhteydessä.

44 Tämän säännöksen sanamuodon mukaan velan maksamisesta vastuussa olevalla on nimittäin yleisesti oikeus hakea hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse muutosta itseään suoraan ja henkilökohtaisesti koskevaan tullilainsäädännön soveltamiseen liittyvään viranomaisten päätökseen.

45 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kysymyksen b kohtaan on vastattava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa sekä 236, 239 ja 243 artiklaa on tulkittava siten, että kun toimivaltaisen verohallinnon päätökseen kirjata tuontitullien määrä tileihin jälkikäteen ja velvoittaa tuoja maksamaan se haetaan hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse muutosta kyseisen koodeksin 243 artiklassa tarkoitetulla tavalla, tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla vastustaakseen tileihin kirjaamista riippumatta siitä, onko tuoja esittänyt näitä tulleja koskevan peruuttamis- tai palauttamishakemuksen tullikoodeksin 236 ja 239 artiklassa säädetyllä menettelyllä mukaisesti.

Ensimmäisen kysymyksen c kohta

46 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisen kysymyksensä c kohdassa lähinnä, onko tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan ensimmäistä alakohtaa tulkittava siten, että sillä, että viranomaisten päätökseen kirjata tullit tileihin tai määrittää niiden maksamista koskeva velvollisuus haetaan muutosta hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse, pidennetään tullien peruuttamis- tai palauttamishakemuksen jättämisen määräaikaa.

47 Koska tämä kysymys perustuu ensimmäisen kysymyksen b kohtaan annetulla vastauksella virheelliseksi osoitettuun oletukseen, jonka mukaan mahdollisuus vedota hallinnollisen tai tuomioistuinteitse tapahtuvan muutoksenhaun yhteydessä perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla edellyttää tullikoodeksin 236 artiklaan perustuvan tullien palauttamis- tai peruuttamishakemuksen esittämistä, tähän kysymykseen ei ole tarpeen vastata.

Ensimmäisen kysymyksen d kohta

48 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisen kysymyksensä d kohdassa lähinnä, onko soveltamisasetuksen 869 artiklan b alakohtaa tulkittava – ja jos on, missä määrin – siten, että kysymys tullien tileihin kirjaamatta jättämisestä ja tullien peruuttamisesta on siirrettävä komission käsiteltäväksi, jos komission tässä yhteydessä toisen jäsenvaltion osalta tekemää päätöstä ei ole tarpeen ottaa huomioon.

49 Soveltamisasetuksen 869 artiklan b alakohdasta ilmenee, että jos tulliviranomaiset pitävät kaikkia tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettuja edellytyksiä täyttyneinä, ne päättävät itse olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tulleeja, joita ei ole kannettu, paitsi siinä tapauksessa, että asian käsittely on siirrettävä tämän asetuksen 871 artiklan mukaisesti komissiolle.

50 Soveltamisasetuksen 871 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan edellytykset, joiden täytyessä tapauksen käsittely on siirrettävä komissiolle, jotta se voidaan ratkaista noudattaen soveltamisasetuksen 872–876 artiklassa säädettyä menettelyä, ja sen 2 kohdassa säädetään, ettei tapauksen käsittelyä tule siirtää komissiolle kahdessa tilanteessa: silloin jos komissio on yhtäältä jo tehnyt mainitun menettelyn mukaisesti päätöksen tapauksesta, johon liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja, tai jos komission käsiteltäväksi on toisaalta jo saatettu tapaus, johon liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja.

51 Ennakkoratkaisupyyntöä ja ensimmäisen kysymyksen d kohdan sanamuodosta ilmenee, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin lähtee oletuksesta, jonka mukaan nämä kaksi edellytystä eivät nyt käsiteltävän tapauksen olosuhteissa täyty muun muassa siksi, että nyt käsiteltävä tapaus ja komission Suomen osalta tekemässä päätöksessä kyseessä ollut tapaus eivät ole yhdenveroiset.

52 Soveltamisasetuksen 869 artiklan mukaan, luettuna yhdessä tämän asetuksen 871 artiklan kanssa, tulliviranomaiset eivät tässä tilanteessa voi päättää itse olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tulleja, joita ei ole kannettu, ja arvioida, että edellytykset, jotka koskevat perusteltuun luottamukseen vetoamista tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, ovat täyttyneet, vaan niillä on velvollisuus siirtää asia komission käsiteltäväksi, jos asianomaisen tapauksen olosuhteissa on kyse jostakin soveltamisasetuksen 871 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta tilanteesta. Tulliviranomaiset ovat siten velvolliset siirtämään asian komission käsiteltäväksi, jos ne katsovat, että komissio on tehnyt tullikoodeksin mainitussa säännöksessä tarkoitetun virheen, jos asianomaisen tapauksen olosuhteilla on yhteys unionin tutkimuksen tuloksiin soveltamisasetuksen kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla tai jos kyseessä olevien tullien määrä on vähintään 500 000 euroa.

53 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kysymyksen d kohtaan on syytä vastata, että soveltamisasetuksen 869 artiklan b alakohdassa on tulkittava siten, että jos tämän asetuksen 871 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua komission päätöstä ei ole tehty tai menettelyä ei ole aloitettu, tulliviranomaiset eivät pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa voi päättää itse olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tulleja, joita ei ole kannettu, ja arvioida, että edellytykset, jotka koskevat perusteltuun luottamukseen vetoamista tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, ovat täyttyneet, vaan tulliviranomaisilla on velvollisuus siirtää asia komission käsiteltäväksi silloin, jos nämä viranomaiset katsovat komission tehneen tullikoodeksin mainitussa säännöksessä tarkoitetun virheen tai jos pääasian olosuhteilla on yhteys unionin tutkimuksen tuloksiin soveltamisasetuksen 871 artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetulla tavalla tai jos pääasiassa kyseessä olevien tullien määrä on vähintään 500 000 euroa.

Toisen kysymyksen a kohta

54 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisen kysymyksensä a kohdassa lähinnä, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tulkittava siten, että OLAFin kertomukseen sisältyviä viejamaan tulliviranomaisten ja viejän toimintaa koskevia tietoja on pidettävä todisteina, vai ovatko tulliviranomaiset velvolliset tekemään tältä osin jälkitarkastuksia.

55 Heti alkuun on syytä todeta, että unionin tuomioistuimella on ollut 16.3.2017 antamansa tuomion Veloserviss (C-47/16, EU:C:2017:220) 48 kohdassa tilaisuus jo todeta vastauksena Augst?k?s tiesas Administrat?vo lietu departamentsin sille esittämään samankaltaiseen kysymykseen, että sikäli kuin OLAFin kertomukseen sisältyy tätä koskevia merkityksellisiä seikkoja, se voidaan ottaa huomioon sen selvittämiseksi, täytyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla.

56 Kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ja asianosaiset ovat lisäksi perustellusti huomauttaneet, OLAFin tutkimuksia koskevan asetuksen 9 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että tapauksissa, joissa on tarpeen turvautua jäsenvaltion hallinnollisiin ja oikeudellisiin menettelyihin, tällaiset kertomukset on hyväksyttävä todisteeksi samalla tavoin ja samoin edellytyksin kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimat hallinnolliset kertomukset.

57 Kuten 16.3.2017 annetusta tuomiosta Veloserviss (C-47/16, EU:C:2017:220) myös ilmenee, siltä osin kuin tällainen kertomus sisältää kuitenkin ainoastaan kyseisen tilanteen yleisen kuvauksen – minkä selvittäminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asia –, kertomus ei voi yksinään riittää sen toteamiseen, täytyvätkö nämä edellytykset kaikilta osin erityisesti viejän tai tarvittaessa viejään tulliviranomaisten asian kannalta merkityksellisen menettelyn suhteen (ks. vastaavasti tuomio 16.3.2017, Veloserviss, C-47/16, EU:C:2017:220, 49 ja 50 kohta).

58 Tämän oikeuskäytännön mukaan tällaisissa olosuhteissa on lähtökohtaisesti tuojamaan tulliviranomaisten tehtävänä esittää lisätodisteilla näyttö siitä, että se, että viejään tulliviranomaiset antoivat virheellisen A-alkuperätodistuksen, johtuu viejän antamasta virheellisestä selvityksestä tosiasioista (ks. tuomio 16.3.2017, Veloserviss, C-47/16, EU:C:2017:220, 47 ja 50 kohta).

59 Tästä seuraa, että vaikka OLAFin kertomukseen sisältyvät tiedot kuuluvat todisteisiin, jotka on otettava huomioon sen selvittämiseksi, täytyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, tällainen kertomus voi sisältämiensä tietojen tai mahdollisesti niiden puutteen vuoksi osoittautua kuitenkin riittämättömäksi osoittamaan oikeudellisesti riittävällä tavalla sen, ovatko nämä edellytykset tosiasiallisesti kaikilta osin täyttyneet.

60 Tulliviranomaiset saattavat siksi joutua esittämään tässä yhteydessä lisätodisteita erityisesti viejän tai viejään tulliviranomaisten asian kannalta merkityksellisestä toiminnasta, muun muassa tekemällä tätä varten jälkitarkastuksia.

61 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee tältä osin, että näillä viranomaisilla on jälkitarkastusten tekemisen osalta laaja harkintavalta (ks. vastaavasti tuomio 12.7.2012, Südzucker ym., C-608/10, C-10/11 ja C-23/11, EU:C:2012:444, 48 ja 50 kohta ja tuomio 10.12.2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, 27 ja 28 kohta).

62 Edellä esitetyn perusteella toisen kysymyksen a kohtaan on vastattava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että OLAFin kertomukseen sisältyvät viejään tulliviranomaisten ja viejän toimintaa koskevat tiedot kuuluvat todisteisiin, jotka on otettava huomioon sen selvittämiseksi, täytyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen kyseisen säännöksen nojalla. Jos tällainen kertomus kuitenkin osoittautuu sisältämiensä tietojen vuoksi riittämättömäksi osoittamaan oikeudellisesti riittävällä tavalla, ovatko nämä edellytykset tosiasiallisesti kaikilta osin täyttyneet? minkä arvioiminen on kansallisen tuomioistuimen asia –, tulliviranomaiset saattavat olla velvolliset esittämään tässä tarkoituksessa lisätodisteita, muun muassa tekemällä tätä varten jälkitarkastuksia.

Toisen kysymyksen b kohta

63 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedusteleo toisen kysymyksensä b kohdassa lähinnä, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että jälkitarkastuksessa saadut tiedot ovat etusijalla OLAFin kertomukseen sisältyviin tietoihin nähden silloin, kun määritetään, täytyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tämä säännöksen nojalla.

64 OLAFin tutkimuksia koskevan asetuksen 9 artiklan 2 kohdasta ilmenee muun muassa, että OLAFin kertomuksia arvioidaan samojen sääntöjen perusteella kuin kansallisten hallinnollisten tarkastajien laatimia hallinnollisia kertomuksia, ja ne ovat kansallisten viranomaisten kertomusten kanssa samanarvoiset.

65 Jälkitarkastuksessa saadut tiedot eivät tämän vuoksi ole etusijalla OLAFin kertomukseen sisältyviin tietoihin nähden.

66 Edellä esitetyn perusteella toisen kysymyksen b kohtaan on vastattava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida kaikkien pääasian konkreettisten seikkojen ja erityisesti pääasian asianosaisten tässä tarkoituksessa esittämien todisteiden perusteella, täyttyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tämä säännöksen nojalla. Jälkitarkastuksessa saadut tiedot eivät ole etusijalla OLAFin kertomukseen sisältyviin tietoihin nähden tätä arvioitaessa.

Toisen kysymyksen c kohta

67 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisen kysymyksensä c kohdassa lähinnä, onko soveltamisasetuksen 875 artiklaa tulkittava siten, että tämän asetuksen 873 artiklassa tarkoitettu sellainen komission päätös velvoittaa jäsenvaltiota, joka on osoitettu toiselle jäsenvaltiolle ja joka on tehty kolmannen maan viranomaisten ja viejän toimintaa koskevan OLAFin kertomuksen perusteella.

68 Soveltamisasetuksen 875 artiklassa säädetään, että jos soveltamisasetuksen 873 artiklassa tarkoitettussa päätöksessä vahvistetaan, ettei tutkitussa tilanteessa kyseisiä tullee tarvitse kirjata tileihin jälkikäteen, komissio voi täsmentää ne edellytykset, joiden täyttyessä jäsenvaltiot saavat olla kirjaamatta tullee tileihin jälkikäteen tapauksissa, joihin liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja.

69 Tästä seuraa, että komission soveltamisasetuksen 873 artiklan nojalla toisen jäsenvaltion osalta tekemään päätökseen sisältyvät arvioinnit velvoittavat komission täsmentämin edellytyksin jäsenvaltiota ja erityisesti sen hallintoviranomaisia ja tuomioistuinta tapauksissa, joihin liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja (ks. vastaavasti tuomio 20.11.2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading, C-375/07, EU:C:2008:645, 64 kohta).

70 Syistä, jotka ovat olennaisesti samoja kuin tämän tuomion 55 ja 56 kohdassa mainitut syyt, OLAFin kertomus voidaan ottaa huomioon sen määrittämiseksi, onko tietty tapaus edellä kuvatus kaltaisella tavalla yhdenveroinen sellaisen tapauksen kanssa, josta komissio on tehnyt soveltamisasetuksen 873 artiklan nojalla päätöksen.

71 Edellä esitetyn perusteella toisen kysymyksen c kohtaan on vastattava, että soveltamisasetuksen 875 kohtaa on tulkittava siten, että komission soveltamisasetuksen 873 artiklan nojalla toisen jäsenvaltion osalta tekemään päätökseen sisältyvät arvioinnit velvoittavat komission tämän 875 artiklan mukaisesti täsmentämin edellytyksin jäsenvaltiota tapauksissa, joihin liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja, ja että kyseisen jäsenvaltion viranomaisten ja tuomioistuinten tehtävänä on arvioida tätä ottamalla huomioon muun muassa viejän ja viejamaan viranomaisten toimintaa koskevat tiedot, sellaisina kuin ne ilmenevät OLAFin kertomuksesta, johon mainittu päätös perustuu.

Toisen kysymyksen d kohta

72 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelelee toisen kysymyksensä d kohdassa lähinnä, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja soveltamisasetuksen 875 artiklaa tulkittava siten, että jälkitarkastus on tehtävä ja siinä saatavia tietoja on käytettävä, jos komissio on tehnyt OLAFin kertomuksen perusteella soveltamisasetuksen 873 ja 875 artiklan mukaisesti päätöksen jättää tullit kirjaamatta tileihin.

73 Kuten tämän tuomion 61 kohdassa palautettiin mieleen, tulliviranomaisilla on laaja harkintavalta sen osalta, tekevätkö ne jälkitarkastuksia ja tekevätkö ne johtopäätöksiä niiden perusteella (ks. mm. tuomio 10.12.2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, 27 ja 28 kohta).

74 Nämä viranomaiset voivat lähtökohtaisesti tehdä kaikki tarpeellisiksi arvioimansa jälkitarkastukset ja käyttää näissä tarkastuksissa saamiaan tietoja sekä tarkistaakseen, täyttyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, että ratkaistakseen erityisesti sen, onko jokin niiden käsiteltävänä oleva tapaus rinnastettavissa soveltamisasetuksen 875 artiklassa tarkoitetulla tavalla tapaukseen, jonka osalta komissio on tehnyt tämän asetuksen 873 artiklan mukaisesti päätöksen jättää tullit kirjaamatta tileihin.

75 Edellä esitetyn perusteella toisen kysymyksen d kohtaan on vastattava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja soveltamisasetuksen 875 artiklaa on syytä tulkita siten, että tulliviranomaiset voivat tehdä kaikki tarpeellisiksi arvioimansa jälkitarkastukset ja käyttää näissä tarkastuksissa saamiaan tietoja sekä arvioidakseen, täyttyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, että ratkaistakseen sen, liittyykö johonkin niiden käsiteltävänä olevaan tapaukseen tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat soveltamisasetuksen 875 artiklassa tarkoitetulla tavalla "yhdenveroiset" sellaisen tapauksen kanssa, jonka osalta komissio on tehnyt tämän asetuksen 873 artiklan mukaisesti päätöksen jättää tullit kirjaamatta tileihin.

Kolmas kysymys

76 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelelee kolmannella kysymyksellään lähinnä, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa tulkittava – ja jos, niin missä määrin – siten, että se, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen tavarantoimittajan tuontitoimenpide on toteutettu jälleenmyyntisopimuksen perusteella, on asian kannalta merkityksellinen arvioitaessa sitä, täyttyvätkö perusteltuun luottamukseen vetoamista tämän säännöksen nojalla koskevat edellytykset pääasiassa.

77 Koska tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan tarkoituksena on – kuten tämän tuomion 37 kohdassa on muistutettu – suojella velan maksamisesta vastuussa olevan perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämistä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat perusteltuja, tämän säännöksen sanamuodon tai sen tarkoituksen perusteella ei voida katsoa, että velan maksamisesta vastuussa oleva, joka on tuonut kyseessä olevat tavarat jälleenmyyntisopimuksen perusteella, ei voisi vedota perusteltuun luottamukseen tämän säännöksen nojalla samoin edellytyksin kuin velan maksamisesta vastuussa oleva, joka on tuonut nämä tavarat ostettuaan ne suoraan viejältä.

78 Tässä yhteydessä on syytä palauttaa mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tuoja voi tehokkaasti vedota tämän säännöksen nojalla perusteltuun luottamukseen ja tuojaan voidaan siten soveltaa kyseisessä säännöksessä säädettyä poikkeusta tullien kantamisesta jälkitullauksin ainoastaan silloin, kun kolme kumulatiivista edellytystä täyttyy. Ensinnäkin tullien kantamatta jättämisen on pitänyt johtua toimivaltaisten viranomaisten omasta virheestä, lisäksi näiden viranomaisten virheen on oltava luonteeltaan sellainen, ettei vilpittömässä mielessä

toiminut velan maksamisesta vastuussa ollut ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja velan maksamisesta vastuussa olleen on pitänyt noudattaa kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitustaan koskevia säännöksiä (ks. muun muassa tuomio 18.10.2007, *Agrover*, C-173/06, EU:C:2007:612, 35 kohta ja tuomio 15.12.2011, *Afasia Knits Deutschland*, C-409/10, EU:C:2011:843, 47 kohta).

79 Näillä edellytyksillä olennaisilta osilta jaetaan tulli-ilmoituksen virheistä ja sääntöjenvastaisuuksista aiheutuva riski kunkin mukana olevan toimijan eli viejään ja tuojamaan toimivaltaisten viranomaisten ja viejän ja tuojan kesken niiden menettelyn ja huolellisuuden perusteella (tuomio 16.3.2017, *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 25 kohta).

80 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen päätöksestä käy nyt käsiteltävässä asiassa ilmi, että tuomioistuin pohtii erityisesti jakelusopimuksen merkitystä ja muun muassa sitä, että jälleenmyyntisopimuksen vuoksi suoria yhteyksiä viejään ei ole, arvioidessaan sitä, olisiko *Aqua Pron* velan maksamisesta vastuussa olevana pitänyt tai olisiko se voinut tarkistaa, oliko A-alkuperätodistus annettu sääntöjenmukaisesti.

81 Tässä valossa kolmas kysymys koskee tarkemmin sanottuna tämän tuomion 78 kohdassa mieleen palautetussa oikeuskäytännössä tarkoitetun toisen edellytyksen, joka koskee sitä, ettei toimivaltaisten viranomaisten virhettä ole voitu havaita, arvioimista tällaisissa olosuhteissa ja siten huolellisuutta, jota jälleenmyyntisopimuksen perusteella toimivan tuojan on noudatettava.

82 Tässä yhteydessä on syytä korostaa unionin tuomioistuimen todenneen toistuvasti, että talouden toimijoiden on toteutettava sopimussuhteissaan tarvittavat toimenpiteet varautuakseen riskiin tullien kantamisesta jälkitullauksin ja että tällaista varautumista voi olla erityisesti se, että velan maksamisesta vastuussa oleva saa toiselta sopimuspuolelta sopimusta tehtäessä tai sen jälkeen kaikki todisteet, jotka vahvistavat, että tavarat ovat peräisin valtiosta, johon sovelletaan yleistä tullietuusjärjestelmää, kyseisen alkuperän osoittavat asiakirjat mukaan lukien (ks. mm. tuomio 8.11.2012, *Lagura Vermögensverwaltung*, C-438/11, EU:C:2012:703, 30 ja 31 kohta ja tuomio 16.3.2017, *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220, 38 kohta).

83 Unionin tuomioistuin on katsonut myös, että silloin, kun talouden toimijoilla itsellään on epäilyksiä sellaisten säännösten oikeasta soveltamisesta, joiden noudattamatta jättäminen voi johtaa tullivelan syntymiseen, tai tavarahan alkuperän määrittämisestä, heidän on otettava selvää asiasta ja hankittava kaikki mahdollinen selvitys tarkistaakseen, ovatko nämä epäilyt perusteltuja (ks. vastaavasti mm. tuomio 14.5.1996, *Faroe Seafood ym.*, C-153/94 ja C-204/94, EU:C:1996:198, 100 kohta, tuomio 11.11.1999, *Söhl & Söhlke*, C-48/98, EU:C:1999:548, 58 kohta ja tuomio 16.3.2017, *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220 37 kohta).

84 Unionin tuomioistuin on jo täsmentänyt tässä yhteydessä muun muassa, että silloin, kun tuojalla on ilmeisiä syitä epäillä A-alkuperätodistuksen oikeellisuutta, tuojan on huolellisuusveloitteensa perusteella otettava mahdollisuuksiensa mukaan selvää tämän todistuksen antamisen olosuhteista (ks. vastaavasti tuomio 16.3.2017, *Veloserviss*, C-47/16, EU:C:2017:220 39 ja 43 kohta).

85 Edellä mainittuja periaatteita sovelletaan myös pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa, jossa tuoja ei ole suorassa sopimussuhteessa kyseisten tavaroiden viejään sen vuoksi, että se tuo näitä tavaroita kolmannen toimijan kanssa tekemänsä sopimuksen perusteella.

86 Näin ollen tuoja, joka on jättänyt ottamatta tällä tavoin asiasta selvää sen jälleenmyyntisopimuksen sopimuspuolelta, jonka perusteella kyseiset tavarat on tuotu, tarkistaakseen näistä tavaroista annetun A-alkuperätodistuksen oikeellisuuden, ei voi vedota tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun perusteltuun luottamukseen ja esittää, että vilpittömässä mielessä toiminut velan maksamisesta vastuussa oleva ei

jälleenmyyntisopimus huomioon ottaen ole voinut kohtuudella havaita toimivaltaisten viranomaisten tekemää virhettä tämän tuomion 78 kohdassa mieleen palautetussa oikeuskäytännössä mainitussa toisessa edellytyksessä tarkoitetulla tavalla.

87 Edellä esitetyn perusteella kolmanteen kysymykseen on vastattava, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että sillä, että tuoja on tuonut tavaroita jälleenmyyntisopimuksen perusteella, ei ole vaikutusta tuojan mahdollisuuteen vedota perusteltuun luottamukseensa samoin edellytyksin kuin tuoja, joka on tuonut tavaroita ostettuaan ne suoraan viejältä, eli silloin kun kolme kumulatiivista edellytystä täyttyy. Ensinnäkin tullien kantamatta jättämisen on pitänyt johtua toimivaltaisten viranomaisten omasta virheestä, lisäksi tämän virheen on oltava luonteeltaan sellainen, ettei vilpittömässä mielessä toiminut velan maksamisesta vastuussa ollut ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja velan maksamisesta vastuussa olleen on pitänyt noudattaa kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitustaan koskevia säännöksiä. Tätä varten tällaisen tuojan on varauduttava riskiin tullien kantamisesta jälkitullauksin muun muassa hankkimalla jälleenmyyntisopimuksen sopimuspuolelta sopimusta tehtäessä tai sen jälkeen kaikki todisteet, jotka vahvistavat, että A-alkuperätodistus on annettu näistä tavaroista perustellusti. Tässä säännöksessä tarkoitettu perusteltu luottamus puuttuu näin ollen erityisesti silloin, kun tuoja on siitä huolimatta, että hänellä oli ilmeisiä syitä epäillä A-alkuperätodistuksen oikeellisuutta, jättänyt ottamasta selvää sopimuspuolelta todistuksen antamisen olosuhteista tarkistaakseen, olivatko nämä epäilyt perusteltuja.

Oikeudenkäyntikulut

88 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kuudes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000, 217 artiklan 1 kohtaa ja 220 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että viranomaisten toteamat kannettavien tullien määrät katsotaan jälkitullauksin kantamisen yhteydessä tulleen kirjatuiksi tileihin silloin, kun tulliviranomaiset kirjaavat tämän määrän tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle, riippumatta siitä, että tullien tileihin kirjaamista tai tulleeja koskevan maksuvelvollisuuden määrittämistä koskevaan viranomaisen päätökseen haetaan muutosta hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse.**

2) **Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sekä 236, 239 ja 243 artiklaa on tulkittava siten, että kun toimivaltaisen verohallinnon päätökseen kirjata tuontitullien määrä tileihin jälkikäteen ja velvoittaa tuoja maksamaan se haetaan hallinnollisesti tai tuomioistuinteitse muutosta tämän asetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 243 artiklassa tarkoitetulla tavalla, tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen mainitun asetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla vastustaakseen tileihin kirjaamista riippumatta siitä, onko tuoja esittänyt näitä tulleeja koskevan peruuttamis- tai palauttamishakemuksen saman asetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 236 ja 239 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.**

3) **Tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna 25.7.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1335/2003, 869 artiklan b alakohtaa on**

tulkittava siten, että jos mainitun asetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1335/2003, 871 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua komission päätöstä ei ole tehty tai menettelyä ei ole aloitettu, tulliviranomaiset eivät pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tilanteessa voi päättää itse olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tullee, joita ei ole kannettu, ja arvioida, että edellytykset, jotka koskevat perusteltuun luottamukseen vetoamista asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, ovat täyttyneet, vaan tulliviranomaisilla on velvollisuus siirtää asia komission käsiteltäväksi silloin, jos nämä viranomaiset katsovat komission tehneen asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, mainitussa säännöksessä tarkoitettua virheeseen, tai jos pääasian olosuhteilla on yhteys unionin tutkimuksen tuloksiin asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1335/2003, 871 artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua tavalla tai jos pääasiassa kyseessä olevien tullien määrä on vähintään 500 000 euroa.

4) Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) kertomukseen sisältyvät viejään tulliviranomaisten ja viejän toimintaa koskevat tiedot kuuluvat todisteisiin, jotka on otettava huomioon sen selvittämiseksi, täyttyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tämän säännöksen nojalla. Jos tällainen kertomus kuitenkin osoittautuu sisältämiensä tietojen vuoksi riittämättömäksi osoittamaan oikeudellisesti riittävällä tavalla, ovatko nämä edellytykset tosiasiallisesti kaikilta osin täyttyneet? minkä arvioiminen on kansallisen tuomioistuimen asia –, tulliviranomaiset saattavat olla velvolliset esittämään tässä tarkoituksessa lisätodisteita, muun muassa tekemällä tätä varten jälkitarkastuksia.

5) Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida kaikkien pääasian konkreettisten seikkojen ja erityisesti pääasian asianosaisten tässä tarkoituksessa esittämien todisteiden perusteella, täyttyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen tämä säännöksen nojalla. Jälkitarkastuksessa saadut tiedot eivät ole etusijalla Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) kertomukseen sisältyviin tietoihin nähden tätä arvioitaessa.

6) Asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1335/2003, 875 artiklaa on tulkittava siten, että Euroopan komission tämän asetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella n:o 1355/2003, 873 artiklan nojalla toisen jäsenvaltion osalta tekemään päätökseen sisältyvät arvioinnit velvoittavat komission tämän 875 artiklan mukaisesti täsmentämin edellytyksin jäsenvaltiota tapauksissa, joihin liittyy yhdenveroisia tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja, ja että näiden viranomaisten ja tuomioistuinten tehtävänä on arvioida tätä ottamalla huomioon muun muassa viejän ja viejään viranomaisten toimintaa koskevat tiedot, sellaisina kuin ne ilmenevät Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) kertomuksesta, johon mainittu päätös perustuu.

7) Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1335/2003, 875 artiklaa on tulkittava siten, että tulliviranomaiset voivat tehdä kaikki tarpeelliseksi arvioimansa jälkitarkastukset ja käyttää näissä tarkastuksissa saamiaan tietoja sekä tarkistaakseen, täyttyvätkö ne edellytykset, joiden perusteella tuoja voi vedota perusteltuun luottamukseen asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, että ratkaistakseen sen, liittyykö johonkin niiden käsiteltävänä olevaan tapaukseen

tosiasioita ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat asetuksen N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1335/2003, 875 artiklassa tarkoitetulla tavalla ”yhdenveroiset” sellaisen tapauksen kanssa, jonka osalta Euroopan komissio on tehnyt tämän asetuksen N:o 3454/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1335/2003, 873 artiklan mukaisesti päätöksen jättää tullit kirjaamatta tileihin.

8) Asetuksen N:o 2913/92, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2700/2000, 220 artiklan 2 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että sillä, että tuoja on tuonut tavaroita jälleenmyyntisopimuksen perusteella, ei ole vaikutusta tuojan mahdollisuuteen vedota perusteltuun luottamukseensa samoin edellytyksin kuin tuoja, joka on tuonut tavaroita ostettuaan ne suoraan viejältä, eli silloin kun kolme kumulatiivista edellytystä täyttyy. Ensinnäkin tullien kantamatta jättämisen on pitänyt johtua toimivaltaisten viranomaisten omasta virheestä, lisäksi tämän virheen on oltava luonteeltaan sellainen, ettei vilpittömässä mielessä toiminut velan maksamisesta vastuussa ollut ole voinut kohtuudella havaita sitä, ja velan maksamisesta vastuussa olleen on pitänyt noudattaa kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitustaan koskevia säännöksiä. Tätä varten tällaisen tuojan on varauduttava riskiin tullien kantamisesta jälkitullauksin muun muassa hankkimalla jälleenmyyntisopimuksen sopimuspuolelta sopimusta tehtäessä tai sen jälkeen kaikki todisteet, jotka vahvistavat, että A-alkuperätodistus on annettu näistä tavaroista perustellusti. Tässä artiklassa tarkoitettu perusteltu luottamus puuttuu erityisesti silloin, kun tuoja on siitä huolimatta, että hänellä oli ilmeisiä syitä epäillä A-alkuperätodistuksen oikeellisuutta, jättänyt ottamasta selvää sopimuspuolelta todistuksen antamisen olosuhteista tarkistaakseen, ovatko nämä epäilyt perusteltuja.

Allekirjoitukset

* Oikeudenkäyntikieli: latvia.